

Adlercreuten.

Hvem är den höge mannen där på elfvens strand,
Som skådar öfver fjärdarna och fältet?
Hans blick, hans dragt, hans lappans trott, hans blistras brunt
Och svärdet stålblankt i hans manligt knutna hand,
Allt ger en bild af krigaren och jektten.
Han står allena, ingen har han när,
Mörktligt blott man komma ser och vandra
En vagn goldat, som lutt till honom bär;
Men framför honom och bakom står här mot han
Med blod och dödar hotande hvarandra.

För hans öga ligger Sikajohis nejd
I vinterödsby, som ett lit på bären,
Och för hans tanka än mer ödsby Finlands feg
Med återtag i blyg, med strid vara väjd,
Och Ryfha bärens jebethen i spår.
Deraf det märks på hans gråna bår,
Den skugga, som de ädla antletsdragen
Har öfverhelt som med ett forgers flår:
Han ser sitt fosterland, en fattig flyddlös mor,
Ett offer bli på fems med bedragen.

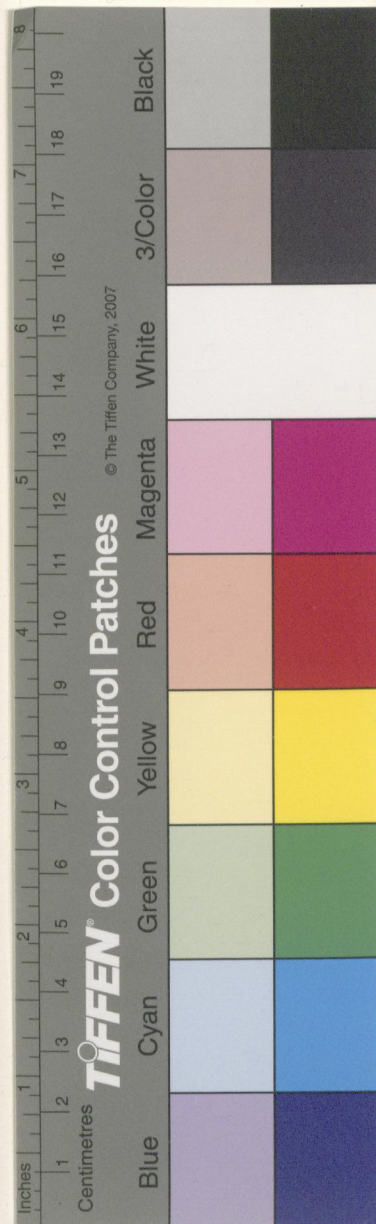

Den man som detta skäder, skäder allt förödt,
 Att Jula pligterns bud var ej hans vana:
 Han är en man för trefast, något land har fött,
 En man, som pröfvat faror, kampet, segrat, blodt
 Som gysling redan under årans fana.
 Du ser ett fionne, som ej bräckt, ej böjts
 Af lust, af nöd, af dåga eller höja,
 Du ser en ande, som i stormar lyfts,
 Du ser den tappreste bland tappere, Adressenter;
 Han har de bilderna för hjärt och öga.

Och dock för är det han, just han, som nyss besatt
 Det dystra forgespulet börjas åter:
 En hepples färd, en vandring utan rast och halt;
 En mistning steg för steg af hemland, år, allt,
 Hvad blott ett bröstet lyftas ej begäret.
 Ett verktyg för en annan vilgas lag
 Ej frid men flykt han nödgat, anbefallat
 Sin trogne här han ordnat ren till flykt;
 Men nej, den får ej släpa, den måste fly i dag,
 Som den har gjort en dag förut och alla.

Det är von Hertzens trupp. Genexalen hämnar den
 Og vilt ej spörja sitt folk i nöden:
 Hans egen hembyggds byddor föstrat desse män,
 Han kallar, ljuder, ber; men nej, de döja än,
 De trösta honom som de trösta doden.
 Hvad under! Vänfar han ej upp af barn
 Vid detta trots? O nej, han står betagen,
 Klar blir hans panna, blicken fäst och varm.
 Man ser, en eld är lös i djupet af hans barns,
 Och återstannat sjus i arlets drögen.

Ett ögonblick, och se hans eld har bredd sig ut,
 Så långt ditt öga hämnar skönjes branden.
 Hans eld flyger, nya fändas kvar minnet,
 Och skurar fränsa om, som skyddat bort förut,
 Och Hertzens bataljon har stormat stränder:
 Sprängdt är hvart hinder för dess segerlopp;
 En mäktig här i hjertat genombruten,
 Och Åbos kämpar skynde mit den upp,
 Och Gripenberg för fram sin Tawasthuska trupp,
 Med högt hurra, i tät ledet fluten.

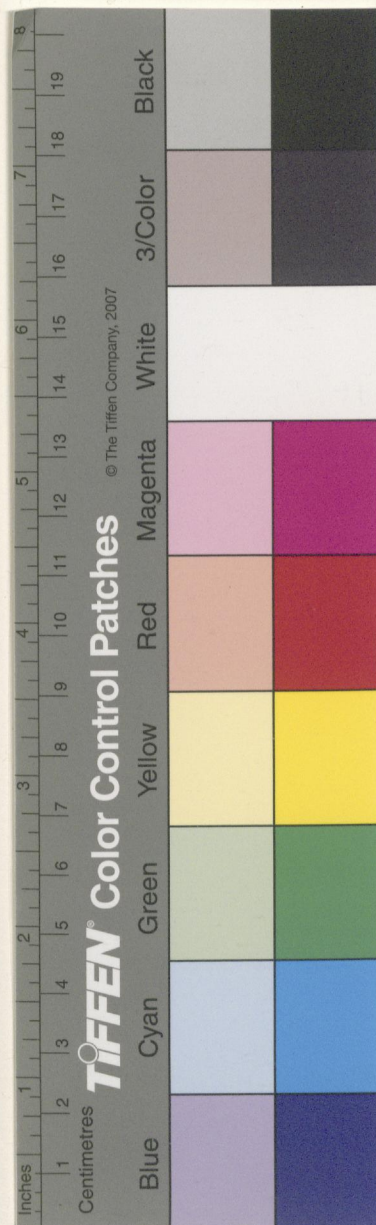

de döda män! Den Egen djurf, vid spåret van
 Med Heidemann och Ramsay vid sin sida,
 Se hur i språng de rusar fram på blodad plan!
 Och Lange, Hiltström, Bremer, Brögge, Nordenfjærn
 Och tusen än, jag om de lart att strida?
 Nu andligt löfte är ett hopploft tvång
 Se de med tjusning årens kranfar rivas!
 Lång var förnedringen, de burit, lång,
 Nu har för dem grytt opp en hedersdag engång,
 Och med en bragd för felter skall den finas.

Torgafvns tappur gör sitt motstånd än en här,
 Som själv till denna stund ej motstånd gripes
 Rådjefskys blidar skrämma ej, det namn han bär,
 Så skönt så fruktadt ryfs, är dödligt att stockna här
 Sin trollmakt afkläddt och sin glans beröfvadt.
 Dock än är strid. Hans rader fly, men snart
 Med nya masor ses han spetsen bjuda,
 Och finlands kämpar hyda ren sin fart;
 Då hörs i fjerran än, men hvar sekund mörklart,
 Den stolta Björnaborgska marschen ljeda.

Han ser de flutna skärer lofas åter opp,
 I spittkor söndras ordningen för striden.
 Han känner detta folk i hvar brigad hvar tropp,
 Han lefvat deras lif har hoppats deras hopp
 Ej blott i dag, men långt förut i tiden.
 Han vet att denna här ej liknades gär
 De nufans steg, hans bud har förskrifvit,
 Att bitter harm förtynger hvarje spår,
 Han vet att i hvar bröst bor frätande ett järn,
 Mer qualfullt, än ens dödens hand det gifvit.

O denna här! Han pröfvat har dess kraft dess mod
 I bättre dagar, länge förflutna,
 Han minns hur glad för tredje Gustafs blick den stod,
 Och gick i striden fram och tecknade med blod
 Sin bana mellan leder genombrutna.
 Ja det är samma här, han nu för än,
 Förtyngrad i en ätt, men ej en annan,
 Och därför vet han hvad den vill och kan,
 Och därför, när han ser den rygga, märknar han
 Och sanker fars af blygd den stolta passan.

Den har i vrede Döbeln hunnit taga af,
 Sin trupp till färd fyra spars sammantränga;
 Och Gripenberg har fänt sin segervana glöf.
 Hans flund är dyg. Med storm går öfver rostigt haf
 I masor fienden att vägen stänga.
 Överlig dock står Adlercreutz än kvar,
 Ännu ett värf har han att öfvervakas:
 På elfvens is en bataljon han har;
 Den får han ej i gång, den står vid sitt ståndar
 Och viker ej ett enda steg tillbaka.

Den man, som för den, trostvat att ond flykt och skam
 Ett slagfäst ständigt byta mot ett annat,
 Hans återtag är gjordt, och tyft och allvarfar
 Står för sin framt han nu, besluten att gå fram,
 Om ej, så bli på platsen där han stannat.
 Ej vill han stelnas bort i polens snö,
 Nej, hellre stupas värdt af stridens flamma,
 Ej väkats som ett flax på vretgad snö,
 Nej, kämpa som en man och sedan manligt dö;
 Och truppen, som han för, den vill det samma.

Han kommer Döbeln på sin vapenbroders bud,
 I sträcklag har han hunnit framom tiden.
 Ett jubel helstet rer hans kända Toners ljud;
 Nu syns han. — Adlercreutz, som eldad af en gud,
 För vid hans sida hans köhet i striden.
 En flund blott slungnar kampens låga än;
 I nästa flund då är den ren förbrunnen,
 Och Sikajoki's fallt är värt igen,
 Och flyktens nesi tödd med blod från tappra män,
 Och deras första stora seger vinner.

Han, som engång på våra kala drifvor stod
 Och kunde för sitt land dock kärlek bära,
 Han, som för detta land ejöt glädte sitt varma blod,
 Han, som då allt gafs bort än egde kraft och mod
 Att träda fram och rädda Finlands ära,
 Han hvilat nu. Den starka har fått frid,
 I Sveas trygga jord hans aska gömmas,
 Och öfver den har kämpat skonat en strid,
 Och ingen skadas än en grusning af den tid,
 Då han af Sveas stolta folk förslummes.

Men om i hjettans land, i ferna framtids år,
 Hans dragder blekna bort för fjörre minnen,
 Och vid hans namn ej mer ett hjerta eldadt flär,
 Och enflig, obefökt, med nollan runor står
 Den graf, hvare han göms den trogna finnen;
 Då har hans lif, hans ära än ej dött,
 Då skall hans anda äla öfver hafven
 Med flottthet till det land, som honom föddt.
 Här glöms han aldrig, här har för fjerde folk han blödt,
 Här skall han lifva, om ock der begrafven.

